

Eitt ljós á gøtu míni

Verðið í mær!

«Verðið í mær, so verði eisini eg í tykkum». (Jóh. 15,4).

Í líknislinum um vintreið og greinirnar lýsir Jesus hin inniliga felagsskapin millum seg og lærusveinar sínar: «Eg eri vintreið, tit eru greinirnar» (ø. 5). Eins og felagsskapur er millum vintreið og greinirnar, soleiðis er eisini felagsskapur millum Jesus og børn hansara.

Jesus sigur við lærusveinar sínar, at teir eru longu reinir av tí orði, sum hann talaði til teirra (Jóh. 15,3). Aðrastaðni í Guds orði lesa vit eisini um, at dópurin hevur hesa somu reinsandi meg.

Tað er henda máttmikla meg í Guds livandi orði, ið er ment at reinsa eitt dálkað mannasinni og gróðurseta tað eins og grein á vintreinum (Jesusi Kristi).

Men sjálv gróðursetanin var jú bert ein byrjan. Tástan skuldi livið spretta, vella fram, búast og bera miklan ávøkst. Og tað er júst her, at líknisið motir tí einstaka menniskjanum við hesum álvarsama spurningi: Hvussu er verið við tær, ið ein dag var gróðursett í Kristi? Ert tú vorðin verandi á honum — og hann í tær, ella ert tú átøk tí fólku greinini, ið hevur mist livssambandið við vintreið?

Uttan livssamband við Kristus eru vit menniskju livandi deyð, og um vit alsamt verða verandi í hesi støðu, ja, so sigur Guds egna orð okkum, at dagur skal koma, tá ið vingardsharrin sker okkum av, og tá vendist ikki við aftur.

Men Gud havi lovt, at so leingi greinin er á trænum, kann hon verða reinsað, so hon kann bera meiri ávøkst.

Sjálv reinsanin kann mangan tykjust svar. Har er so mangt í livi okkara, sum Gud má skera burtur stórlæti, fáfongd, egingóðska, peningagirnd, jálvrættvisi og mangt annað. Hóast vit mangan unnu krympa okkum saman undir meistarans nívi, skulu vit kortini vera fullvisi í, at tað tó er ein miskunnsamur Faðir, ið sker, og at sjálvt tann ljúpasti skurður verður skorin í alvisi, so hann erður okkum til góða.

Aðalmálið við allari reinsan er, at greinin skal bera meiri ávøkst. Hesa reinsandi og halgandi søgi hevur Guds heilaga og dýrabara orð, og av onnum rein verður tann mannasál, ið dagliga letur seg tváa í teim náðistreytum, ið vella úr Guds livssæla orði.

Guds heilaga orð er ikki bert ein boðskapur um Jesus, — Guds orð ber okkum Jesus, og tí koma vit í samfelag við hann gjøgnum orðið.

«Verðið í mær, so verði eisini eg í tykkum!» Letta má altíð vera aðalmál okkara, tí uttan Jesus kunnu vit als einki gera. Uttan samfelag við hann eru vit livandi deyð, men gróðursett í onnum og livandi í dagligum felagsskapi við hann unnu vit av náði liva, vaksa og búast og bera ávøkst til ævigt liv.

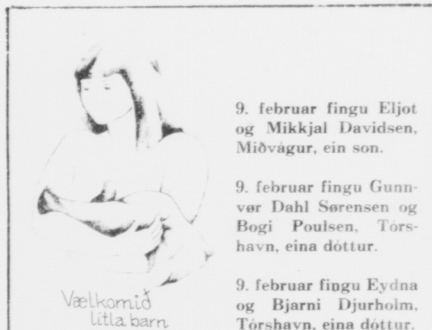
Hoyr, Jesus meg, eg biði teg,
gev loyvi mær at vera
ein grein á tær, sum altíð fær
ta náði frukt at bera!

P.J. Sigvardsen



Gudstænastur føstuingang

Vesturkirkjan: Hogni Poulsen
Argir: Uni Næs, altargongd
Kollafjørður: Marjun Bæk kl. 12.00
Hósvík: Martin R. Jacobsen kl. 12.00
Gjógv: Emil Olsen kl. 12.00, altargongd
Elduvík: Salomon J. Joensen kl. 12.00, altargongd
Rituvik: Jákup Kass kl. 11.00, altargongd
Sjóvar kirkja: Peter Petersen kl. 12.00, altargongd
Kirkja: Jógvan Johansen kl. 12.00
Hattarvík: Jógvan Johansen kl. 19.00
Bour: David Johannesen kl. 12.00
Miðvágur: Gerhard Hansen kl. 11.00
Skálavík: Jákup R. Hansen kl. 12.00
Sandvík: Birgitte Johannesen kl. 12.00, altargongd
Famien: Jónsvein Bech kl. 19.00
Óravík: Jónsvein Bech kl. 12.00
Leiti: Bjarni Bæk kl. 12.00
Í Hósvík og í øllum kirkjum í Vága prestagjaldi gongur talvan til frama fyri Føroysku Sjómansmissionina.



18. januar fingi Jórún og Árni Jacobsen, Tórshavn, eina dóttur.

6. februar fingi Maud og Simun Hansen, Toftir, ein son.

6. februar fingi Thelma og Leif Andreassen, Rituvik, eina dóttur.

6. februar fingi Paula og Eivind Johannesen, Sandavágur, eina dóttur.

6. februar fingi Birna og Óli Breckmann, Tórshavn, ein son.

9. februar fingi Eljot og Mikkjal Davidsen, Miðvágur, ein son.

9. februar fingi Gunnvør Dahl Sørensen og Bogi Poulsen, Tórshavn, eina dóttur.

9. februar fingi Eydna og Bjarni Djurholm, Tórshavn, eina dóttur.

9. februar fingi Oddvør J. Jacobsen og Evert Guttesen, Tórshavn, eina dóttur.

9. februar fingi Lisa og Henning Joensen, Tórshavn, eina dóttur.

10. februar fingi Bára og Jákup Pauli, Tórshavn, ein son.

10. februar fingi Tove Guttesen og Sámál Ravnsfjall, Tórshavn, eina dóttur.

12. februar fingi Randi Saxov og Eyðinn Mouritsen, Tórshavn, eina dóttur.

Læknavaktirnar

Tórshavn: Annika Olsen, tlf. 17700, leygardag og Kaj Kallsberg, tlf. 13150, sunnudag.

Eysturoy: Sigvald Kristiansen, tlf. 41517, leygardag og Andreas Petersen, tlf. 41086, sunnudag.

Norðuroyggjar: Steingrímur Weihe, tlf. 55300

Vágar: Tlf. 32413

Suðuroy (norður): Tlf. 71560

Suðuroy (suður): Tlf. 73030

Tannlæknavakt Tórshavn

Bráðfeingishjálpi fæst í dag og í morgin kl. 13.00 - 14.00. Tlf. 14544.

Poul Huus til áminningar



Poul var sonur Dortheu, fødd Jacobsen, av Dunganum í Syðrugøtu. Faðir Pól bleiv kallaður Liggjas í Heygsmørk, eftir staðarnavninum, sum er tætt við, har Dorthea og Elias reistu sær búgv.

Navnið Huus stavar frá Húsgrøði. Í 1860 festi Jógvan bróður bóndans sær konu úr Frammistovu, tey búsettust á Mýruni og tóku sær familjunavnin Huus.

Poul vaks upp hjá foreldrunum í Syðrugøtu, seks vóru systkini — triggjar systrar og triggjar bróður. Tey komu til í eini tíð, tá øll máttu vera við í strembanini fyri at livbjarga sær, og fyrsta tey vóru so fræg, vóru tey við í øllum arbeiði bæði innan- og uttan-dura, og dreingirnir við á báti so skjótt teir orkaðu at toga árna.

Sum Pól vaks til, bleiv hann av raskastu sjómönnum. Í 1931 tók hann skiparapróg og veturin 1934-35 tók hann longdina. Pól sigldi nú sum besti-maður við Jákup Andrias á Mýruni, til hann í 1936 sjálvur fæddi skip, hetta var Vilhelmina, sum mor-bróðir hansara Absalon á Skála átti. Fleiri vóru skipini, ið Pól fæddi og bæði sum dekkari og yvirmaður kom hann at troyta og bleiv kendur við tær leiðir, feroyingar royndu bæði nær og fjar.

Í 1936 giftist Poul við Bettu Hofgård av Tvøroyri, tey keyptu sær hús í Syðrugøtu, og alt teinaði seg til eina ljósa framtíð saman, men Harrin vildi tað øðrvísi. Stutt varð tíðin tey fingi saman. Longu í 1938 doyði

Betta í barsilssong, og barninum var heldur ikki liv lagað. Sama várið høvdu tvær av systrunum hjá Pouli mist menninar, teir fórust við Fossanes.

Hetta var ein so svárur missur, at bert tey, sum rakt eru á sama hátt kunnu skilja. Í slíkum royndarstundum er gott at kenna Harran, og tað hevði Pól lært í barnaheiminum, og alt liv hansara var merkt av einum fóstum áliti á honum, sum øllum valdar.

Pól hevði stóran áhuga fyri øllum, sum hendi í okkara litla samfelag, og hann fylgdi væl við í tí, sum fór fram bæði á tí timiliga og andaliga økinum. Stóð á var Pól altíð fúsar og nevast kann, at tá kirkjufólkid í Gøtu fór undir at byggja missionshús, var hann limur í stýrinum nøkur ár.

Í 1941 giftist Poul við Sannu Joensen av Hvitanesi. Tey fingi døtturarnar Borgarhørd og Thordis, og sjálvt um Sanna til tíðir var nívd av sjúku, so eydnaðist teimum saman at skapa eitt heim, har tú altíð kendi teg vælkomnan, og vit eru mong, sum minnst aftur á nógvur hugnaligar latur í heiminum hjá Sannu og Pól. Í 1954 fekk Pól stóra skurviðgerð, og gekk drúgv tíð at vinna evnini aftur, men hóast heilsan bílaði og bogin av elli, so kom enn hansara brennandi livsvilji til sjóndar, soleiðis at hann intí mansverk langt upp í stovis ár.

Nú Pól var vorðin eldri, og døtturarnar høvdu sett fót undir egið borð, var tað størsta gleði hansara at hava versynir og abbaðarnar um seg og vera saman við teimum.

Nú er Pól farin til hvíldar, men eftir eiga vit minnini, og tað er við størsta takksemi, vit goyma tað Pól var fyri okkum. Hjartalag-ið var soleiðis, at hann helt seg ongantíð gera ov nógv fyri onnur, men var altíð fúsar við eini hjálpanði hond.

Fríður verið við minninum um Poul Huus.

Vinir.